

Datum van
inontvangstneming

:

15/02/2016

Zaak C-10/16

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

7 januari 2016

Verwijzende rechter:

Commissione tributaria provinciale di Genova (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

11 december 2015

Verzoekende partij:

Ignazio Messina & C. SpA

Verwerende partij:

Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti - Capitaneria di porto di Genova

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Beroep van Ignazio Messina & C. Spa tegen het besluit van de Capitaneria di Porto di Genova (havenkantoor van de haven van Genua) tot weigering van de terugbetaling van ankergeld

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

De verenigbaarheid van Decreto del Presidente della Repubblica n. 107/2009 (decreet nr. 107/2009 van de president van de Republiek; hierna: „presidentieel decreet nr. 107/2009”) met het Unierecht, en in het bijzonder met verordening (EEG) nr. 4055/1986, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie

Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

- 1) Staat verordening (EEG) nr. 4055/1986, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, in de weg aan de toepassing van een nationale regeling als presidentieel decreet nr. 107/2009, die voorziet in betaling van een heffing die verschilt afhankelijk of het gaat om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een haven van een niet-EU-land, of om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een Italiaanse haven?
- 2) Staat verordening (EEG) nr. 4055/1986, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, in de weg aan de toepassing van een nationale regeling als presidentieel decreet nr. 107/2009, die voorziet in betaling van een heffing die verschilt afhankelijk of het gaat om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een haven van een niet-EU-land, of om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een EU-haven, wanneer dit verschil wordt gerechtvaardigd door het uitvoeren van publieke taken en/of opdrachten en/of werkzaamheden die niet uitdrukkelijk worden gefinancierd door die heffing?
- 3) Staat verordening (EEG) nr. 4055/1986, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, in de weg aan de toepassing van een nationale regeling als presidentieel decreet nr. 107/2009, die voorziet in betaling van een heffing die verschilt afhankelijk of het gaat om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een haven van een niet-EU-land, of om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een EU-haven, wanneer dit verschil wordt gerechtvaardigd door het uitvoeren van publieke taken door andere instanties dan de instantie waaraan de heffing wordt betaald?
- 4) Staat verordening (EEG) nr. 4055/1986, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, in de weg aan de toepassing van een nationale regeling als presidentieel decreet nr. 107/2009, die voorziet in betaling van een heffing die verschilt afhankelijk of het gaat om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een haven van een niet-EU-land, of om schepen die aankomen uit of vertrekken naar een EU-haven, wanneer dit verschil wordt gerechtvaardigd door het uitvoeren van publieke taken, maar de afzonderlijke te financieren kosten niet worden gespecificeerd, zodat vooraf noch achteraf kan worden nagegaan welke kosten van welke diensten daadwerkelijk zijn gefinancierd, en evenmin op welke wijze en in welke omvang die diensten daadwerkelijk zijn gefinancierd met die heffing?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Verordening (EEG) nr. 4055/1986

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Artikel 84 van decreto liberalizzazioni n. 1/2012 (liberaliseringsdecreet nr. 1/2012)

Presidentieel decreet nr. 107/2009:

„Artikel 1. Ankergeld.

1. Voor Italiaanse schepen, op grond van verdragen met Italiaanse schepen gelijkgestelde buitenlandse schepen en schepen geëxploiteerd door rederijen van landen waarmee de Europese Unie overeenkomsten inzake scheepvaart en zeevervoer heeft gesloten, maar die niet onder de vlag van deze staten varen, die commerciële activiteiten verrichten in een Italiaanse haven of rede, voor een Italiaans strand of in de in artikel 3, lid 1 bedoelde gebieden, dient voor het ankeren een heffing (hierna: „ankergeld”) te worden betaald per ton nettotonnage, naar rato van:

- a) 0,09 EUR per ton met uitzondering van de eerste 50 ton, wanneer de nettotonnage 200 ton niet overschrijdt;
- b) 0,14 EUR, wanneer de nettotonnage meer dan 200 doch minder dan 350 ton bedraagt, of wanneer de tonnage meer dan 350 ton bedraagt en uitsluitend tussen Italiaanse havens wordt gevaren;
- c) 0,72 EUR wanneer de nettotonnage meer dan 350 ton bedraagt en zij uit het buitenland komen of naar het buitenland vertrekken.

2. Voor vaartuigen met een nettotonnage van meer dan 350 ton die uit het buitenland komen of naar het buitenland vertrekken en die goederen in het ruim of op het dek vervoeren waarvan de tonnage nog niet is opgenomen in de brutotonnage, is het in lid 1 bedoelde ankergeld ook van toepassing wanneer voor anker wordt gegaan in Italiaanse havens en reden of voor Italiaanse stranden of in de in artikel 3, lid 1 bedoelde gebieden, of op de eerste dag van inlading van de goederen, op de tonnage die overeenkomt met de ruimte die wordt ingenomen door de goederen volgens de geldende regels voor het meten van de tonnage van schepen, waarbij het in lid 1, sub c, bedoelde tarief geldt, met als enige uitzondering de vrijstellingen voor de schepen bedoeld in de artikelen 20 en 21 van wet nr. 82 van 9 februari 1963.

3. Het ankergeld geldt in het in lid 1, onder a) bedoelde geval voor een jaar, in de in lid 1, onder b) en c) bedoelde gevallen voor dertig dagen. De onder b) en c) bedoelde schepen kunnen het ankergeld forfaitair voldoen voor een periode van een jaar door betaling van 0,50 EUR respectievelijk 1,58 EUR per ton nettotonnage. De hierboven bedoelde schepen kunnen ook voor goederen en geladen containers die in het ruim of op het dek worden vervoerd en waarvan de ruimte niet is begrepen in de brutotonnage daarvan, het ankergeld forfaitair

voldoen voor een periode van een jaar door betaling van 0,50 EUR respectievelijk 1,58 EUR per ton nettotonnage, berekend volgens de geldende regels voor het meten van de tonnage van schepen, op basis van de ruimte die kan worden ingenomen door de maximumhoeveelheid goederen en door het grootst mogelijke aantal volle containers die/dat in het ruim kan worden vervoerd, of in gesloten ruimten die niet in aanmerking zijn genomen bij de berekening van de tonnage, in overeenstemming met de ladingsvoorschriften uit de ‚Instructies aan de kapitein betreffende de stabiliteit van het schip’. Het ankergeld gaat in op de dag waarop voor anker wordt gegaan.

4. De containerschepen die in de geregelde lijnvaart worden gebruikt voor transshipment van internationale vracht kunnen gebruikmaken van de mogelijkheid bedoeld in artikel 10, punten 5 en 6, van wet nr. 449 van 27 december 1997.

5. Voor het ankergeld gelden de gevallen van vrijstelling bedoeld in artikel 13 van wet nr. 82 van 9 februari 1963, en bij de berekening gelden bovendien de correctiecoëfficiënten als bedoeld in het decreet van de minister van Koopvaardij van 18 maart 1988, bekendgemaakt in de Gazzetta Ufficiale nr. 82 van 8 april 1988.

6. Het deel van de opbrengst van het ankergeld dat betrekking heeft op de goederen en containers in het ruim of op het dek, als bedoeld in respectievelijk de leden 2 en 4, alsook het vervangende recht voor het ankergeld, het ankergeld voor sleepboten en dat voor schepen die vissen voorbij de zee-engten bedoeld in de artikelen 5, 7 en 14 van wet nr. 82 van 9 februari 1963, wordt aan elke havenautoriteit toegekend voor het gebied waarvoor zij bevoegd is.

7. Voor buitenlandse schepen die geen gelijke behandeling als Italiaanse schepen genieten, dient het dubbele te worden betaald van het in lid 1 bedoelde ankergeld en kan het ankergeld niet forfaitair worden betaald.

[...]”.

Financieringswet van 2007

Artikel 1 van wet nr. 296 van 2006

Wet nr. 82 van 1963

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 De onderneming Ignazio Messina & C. Spa (hierna: „Ignazio Messina”) heeft bij de Capitaneria di Porto di Genova een verzoek ingediend tot nietigverklaring en/of intrekking van de heffingsbesluiten voor de ankergelden die voor de jaren 2009-2012 zijn betaald, alsook tot terugbetaling van deze ankergelden. Verzoekster is van mening dat decreet nr. 107/2009, dat het ankergeld regelt,

onverenigbaar is met het Unierecht, en in het bijzonder met artikel 1 van verordening (EEG) nr. 4055/1986, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

- 2 De Capitaneria di Porto di Genova heeft het verzoek van Ignazio Messina afgewezen, die daartegen beroep heeft ingesteld bij de Commissione Tributaria Provinciale di Genova.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 3 Verzoekster stelt dat decreet nr. 107/2009 een verschil in het leven heeft geroepen bij de toepassing van het ankergeld afhankelijk van de herkomst of bestemming van de schepen, tussen havens van de Unie en havens in landen die geen EU-lidstaat zijn, hetgeen resulteert in een discriminatie die niet kan worden gerechtvaardigd in het licht van de beginselen (die zijn gebaseerd op het recht van het vrij verrichten van diensten inzake zeevervoer tussen de lidstaten, enerzijds, en tussen de lidstaten en staten die niet tot de EU behoren, anderzijds, en) die zijn neergelegd in verordening nr. 4055/1986 en de daaropvolgende rechtspraak van het Hof van Justitie. Verzoekster wijst erop dat artikel 1 van verordening nr. 4055/1986 in lid 1 bepaalt dat „[h]et vrij verrichten van diensten inzake zeevervoer tussen de lidstaten onderling en tussen de lidstaten en derde landen [...] van toepassing [is] op de onderdanen van de lidstaten die in een andere lidstaat zijn gevestigd dan in die van degene voor wie de diensten worden verricht”, en in lid 2 dat „[d]eze verordening [...] eveneens [geldt] [...] voor scheepvaartondernemingen die buiten de Gemeenschap zijn gevestigd en worden gecontroleerd door onderdanen van een lidstaat, indien hun schepen in deze lidstaat zijn geregistreerd overeenkomstig de wetgeving van die lidstaat”.
- 4 Ter ondersteuning van haar betoog verwijst verzoekster naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-435/00, *Geha Naftiliaki*, dat volgens haar in casu van cruciaal belang is, aangezien het Hof met betrekking tot een geval van vervoer tussen Rhodos en Turkije heeft geoordeeld dat ter zake van het zeevervoer tussen die twee havens geen strengere voorwaarden konden gelden dan die welke golden voor transporten tussen Rhodos en andere Griekse havens of havens van andere lidstaten, aangezien, „een eventuele verschillende behandeling [moet] worden gerechtvaardigd door subjectieve bijzonderheden van de kosten van de havendiensten of van de behandeling van de passagiers” en anders in strijd is met het bepaalde in verordening nr. 4055/1986. In die zaak werd geen samenhang met de verschillen in de kosten van de havendiensten aangetoond, zodat de toepassing van verschillende tarieven een beperking van het vrij verrichten van diensten vormde, die volgens voornoemde verordening van de Unie verboden is.
- 5 In het onderhavige geval, dat sterk lijkt op het hierboven vermelde geval, is de herkomst of de bestemming van het schip niet van invloed op de kwaliteit of de kwantiteit van de verrichte diensten, waarvan de financiering wordt verzekerd door het ankergeld, zodat het zeer grote verschil – meer dan het drievoudige – dat

moet worden betaald voor een schip dat een niet-EU-haven aandoet helemaal niet gerechtvaardigd is in een stelsel van vrij verrichten van diensten. Verzoekster stelt dat dit verschil, anders dan verwerende partij beweert, evenmin kan worden gerechtvaardigd door het feit dat „de extra kosten in verband met schepen die aankomen uit of vertrekken naar niet-EU-landen worden gemaakt voor het uitvoeren van publieke taken ter bescherming van wezenlijke nationale en communautaire belangen op het gebied van douane, grenspolitie, gezondheid, en veterinaire, fytosanitaire en voedselcontroles”. Er zijn immers geen voorschriften die een verband leggen tussen het ankergeld en deze taken, die bovendien niet worden verricht door het havenbestuur, dat het ankergeld int, aangezien het enkel belast is met het beheer van het openbaar havengebied en met het plannen en uitvoeren van havenprojecten die van algemeen belang zijn en worden gedekt door voornoemde gelden, terwijl de taken op het gebied van douanecontrole, grenspolitie, gezondheid en veterinaire controles worden verricht door andere instanties en voornamelijk betrekking hebben op de passagiers of de goederen, terwijl de betwiste ankergelden daarentegen uitsluitend gebaseerd zijn op de omvang van het schip.

- 6 Verzoekster benadrukt daarenboven dat de toezichts- en veiligheidsdiensten die aan de havenautoriteiten zijn toevertrouwd bij de financieringswet van 2007, die voorzag in de toepassing van een extra heffing op retributies, concessiebetalingen en rechten, niets van doen hebben met het ankergeld, dat onder meer wordt gekenmerkt door een ruime beoordelingsmarge, in die zin dat het kan worden verhoogd tot het dubbele of verlaagd tot nul door de betrokken autoriteiten in het kader van de autonomie welke zij genieten. Die beoordelingsmarge is volgens verzoekster onverenigbaar met publieke taken zoals de grenscontrole en de veiligheid.
- 7 Verzoekster verklaart bovendien dat op grond van de voorrang van het Unierecht op het nationale recht het mogelijk moet zijn de regeling waarbij de discriminerende gelden zijn ingevoerd, buiten toepassing te laten.
- 8 Zij vraagt ten slotte, dat bij de beslechting van het geding wordt uitgegaan van de juiste uitlegging, verkregen middels een prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie.
- 9 De Capitaneria di Porto, de Autorità Portuale en de Agenzia delle Dogane di Genova¹ voeren in hun verweer ten gronde aan dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarden voor de toepassing van het ankergeld en dat de berekening van de bedragen van de naar Italiaans recht verschuldigde gelden bijgevolg correct is.

¹ – Noot van de vertaler: de Autorità Portuale di Genova (havenautoriteit van Genua) is verwerende partij in het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-12/16, terwijl de Agenzia delle Dogane di Genova (douaneautoriteit van Genua) verwerende partij is in het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-11/16. De verwijzende rechter behandelt het verweer van de drie verwerende partijen gezamenlijk in het verzoek om een prejudiciële beslissing in zaak C-10/16 (en ook in het verzoek in de zaken C-11/16 en C-12/16).

- 10 Wat de onverenigbaarheid van de Italiaanse regeling met verordening nr. 4055/1986 inzake het vrij verrichten van diensten betreft, voeren zij aan dat de ongelijke behandeling van schepen die afkomstig zijn uit of vertrekken naar het buitenland, reeds aanwezig was in wet 82/1963, waarbij het ankergeld was ingevoerd, die bevestigd is bij presidentieel decreet nr. 107/2009, en voorts dat verordening nr. 4055/1986 20 jaar eerder is vastgesteld, waardoor niet valt te begrijpen dat er sprake zou zijn van een onverenigbaarheid tussen de Italiaanse bepalingen en het Unierecht.
- 11 Wat het door verzoekster aangehaalde arrest Geha betreft, voeren zij aan dat daarin wordt vastgesteld dat nationale voorschriften onverenigbaar zijn met het Europese recht in een geval waarin voor de heffing van verschillende havengelden geen objectieve rechtvaardigingsgronden bestonden, en dat die situatie niet vergelijkbaar is met de onderhavige zaak, aangezien er sprake is van „dwingende redenen van algemeen belang” die voortvloeien uit de verschillende kosten die de in de haven aanwezige autoriteiten dienen te dragen in verband met het verkeer met derde landen die voortvloeien uit de bescherming van de nationale en communautaire belangen op het gebied van douane, grenspolitie, gezondheid en veterinaire controle.
- 12 Voorts wijzen zij erop dat aangezien het ankergeld een echte belasting is, het correlatief verband niet strikt mag worden opgevat, aangezien met het vastgestelde tarief alle fundamentele publieke taken van de verschillende havenautoriteiten moeten worden gefinancierd. Van belang is dat er extra kosten voortvloeien uit het feit dat voor de Staat de kosten zeker hoger uitvallen wanneer schepen aankomen uit niet-EU-landen dan wanneer schepen uit de EU komen, welke kosten ten laste komen van de publieke begroting louter als gevolg van de noodzakelijke aanwezigheid van personeel dat in staat is die taken uit te voeren. In het bijzonder wordt verwezen naar de douanetaken die, wat niet-EU-verbindingen betreft, een grotere inzet vereisen in termen van personeel en materieel (bijvoorbeeld controle van waren ter voorkoming van inbreuken op de voorschriften inzake de volksgezondheid).
- 13 Voorts verwijzen verwerende partijen met betrekking tot de betrokken taken van openbare veiligheid naar de controles van passagiers die afkomstig zijn uit niet-EU-landen, en, wat de taken op het gebied van de volksgezondheid betreft, naar de wetgeving inzake internationale preventiemaatregelen, waarvoor de betaling van bepaalde heffingen niet volstaat ter dekking, gelet op de onzekerheid ervan, van de kosten die noodzakelijk zijn voor de vereisten in verband met het internationale verkeer.
- 14 Zij betogen ook dat de met de financieringswet van 2007 ingevoerde voorschriften weliswaar tot doel hebben de havenautoriteiten financieel autonoom te maken door de overdracht van een aantal havenbelastingen, maar dat dit het verrichten van extra diensten zoals veiligheidscontroles aan boord van buitenlandse vaartuigen niet omvat.

- 15 Voorts brengen zij in herinnering dat de vraag van de strijdigheid van de Italiaanse voorschriften met verordening nr. 4055/1986 reeds is onderzocht in het kader van – de zonder gevolg afgesloten – inbreukprocedure nr. 2008/4387, waarin ook werd ingegaan op het arrest Geha van het Hof van Justitie.
- 16 Zij merken vervolgens op dat, hoewel het grootste deel van de opbrengst van de extra heffing niet gekoppeld is aan de activiteiten van de havenautoriteiten, de uitoefening van die taken niettemin resulteert in hogere kosten. Zij wijzen erop dat de nettotonnage van schepen van meer dan 350 ton de uitdieping van de wateren en de herinrichting van de kaaien vereist, en dat de noodzaak om te zorgen voor financiële autonomie het gebruik van de betrokken inkomsten impliceert.
- 17 Ten slotte merken zij op dat de aangehaalde Europese voorschriften geen rechtstreekse werking hebben, aangezien zij het beginsel van het vrij verrichten van zeevervoerdiensten betreffen. Daarom kan volgens hen niet worden verzocht om de nationale regeling buiten toepassing te laten; hooguit kan worden ingestemd met een prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie.
- 18 De Agenzia delle Dogane brengt onder meer in herinnering dat de door de Unie tegen Italië ingeleide inbreukprocedure om dezelfde reden zonder gevolg is afgesloten, en dat het arrest Geha niet relevant is voor de onderhavige zaak, aangezien het daarin ging om passagiers en niet om goederen.
- 19 Voorst wijst de Agenzia erop dat de verschillende tarieven gerechtvaardigd zijn om redenen van algemeen belang die verband houden met de kosten die door de havens worden gedragen voor het verkeer met derde landen. Dit is het cruciale punt van het geschil.
- 20 Vervolgens maakt zij geldend dat de communautaire voorschriften niet van toepassing zijn, aangezien zij geen rechtstreekse werking hebben, daar zij alleen een beginsel formuleren zoals dat van het vrij verrichten van diensten, en komt zij tot de slotsom dat het in geval van twijfel noodzakelijk is de geformuleerde vragen voor te leggen aan het Hof van Justitie.
- 21 Verzoekster merkt in antwoord op het betoog van verwerende partijen onder meer het volgende op.
- 22 Wat het verweer betreft, dat er sprake is van stilzwijgende aanvaarding als gevolg van de lange tijdsperiode die is verstreken sinds de vaststelling van de communautaire regeling, merkt verzoekster op dat het bestaan van de bestreden regeling zelf beslissend is.
- 23 Wat het verweer betreft dat de ankergeldregeling is goedgekeurd door de Europese Commissie, merkt verzoekster op dat de zonder gevolg afgesloten procedure 2008/4387 betrekking had op een beoordeling door de Italiaanse regering van de taken en de kosten die worden vergoed door de havengelden, ter rechtvaardiging van de evenredigheid van een verschil van 15 % tussen de door de

Italiaanse Staat geheven havengelden voor communautair dan wel niet-communautair verkeer, maar geen betrekking heeft op het ankergeld dat resulteert in een verschil van 300 %. In het onderhavige geval is, anders dan de Italiaanse regering in de zaak Geha heeft gedaan, niet aangetoond dat de kosten in verhouding staan tot de daaraan ten grondslag liggende redenen van algemeen belang.

- 24 Wat het verweer betreft inzake de algemene belangen die het tariefverschil rechtvaardigen, herinnert verzoekster aan de conclusie van de advocaat-generaal in de zaak Geha, waarin de voorwaarden zijn vermeld waaraan moet zijn voldaan ter rechtvaardiging van een verschil in behandeling dat indruist tegen het beginsel van het vrij verrichten van diensten, welke voorwaarden zowel in de zaak die aan de orde was in het arrest Geha als in de onderhavige zaak, niet voldoende duidelijk zijn geïdentificeerd om aan te tonen dat er een correlatief verband bestaat tussen de opgelegde gelden en de verleende diensten.
- 25 Wat het verweer betreft, dat de havenautoriteiten moeten voorzien in aangepaste materiële installaties, zoals specifieke elektronische apparatuur, de afbakening van de vaarwegen en het uitbaggeren van de haven, merkt verzoekster op dat uit dergelijke factoren niet kan worden afgeleid dat die grotere lasten in verhouding staan tot de ongelijke behandeling die bij het ankergeld bestaat.
- 26 Wat het verweer betreft dat de Europese voorschriften niet van toepassing zijn omdat zij geen rechtstreekse werking hebben omdat het daarin alleen gaat over aangelegenheden in verband met het beginsel inzake het vrije verkeer, verwijst verzoekster naar voormelde conclusie van de advocaat-generaal in de zaak Geha, die heeft verklaard dat een onderneming zich op dit beginsel kan beroepen ten aanzien van de staat waarin zij is gevestigd.
- 27 Wat het verweer betreft dat de bestreden handelingen en de Italiaanse wetgeving in overeenstemming zijn met verordening nr. 4055/1986, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie in het arrest Geha, brengt verzoekster in herinnering dat in voormeld arrest is vastgesteld dat er geen sprake was van een correlatief verband bij de verhogingen van de kosten in dezelfde verhouding als waarin de hoofdrechten onderling van elkaar verschillen. Verzoekster merkt op dat volgens de advocaat-generaal de bewijzen van de correlatie toereikend moeten zijn om te voldoen aan het door het Hof van Justitie verlangde minimumbewijsniveau, hetgeen in casu, zoals ook in de zaak Cassa Portuale del Dodecanneso, niet het geval is. In het bijzonder, niettegenstaande de uitvoerige opsomming van de activiteiten van de douaneautoriteiten, de financiële politie en de grenspolitie, is de precieze bestemming van het ankergeld in de zin van artikel 1, punt 892 van de wet 27 december 2006 niet vastgesteld. De Capitaneria di porto neemt immers geen enkele van de vermelde activiteiten waar, die door andere instanties worden verricht, die anders worden gefinancierd.

- 28 Wat het verweer betreft, dat de Italiaanse regeling door de Europese Commissie zou zijn goedgekeurd, merkt verzoekster op dat uit inbreukprocedure nr. 2069/2013 inzake luchthavengelden blijkt dat de vaststelling van verschillende rechten voor diensten binnen de EU dan wel buiten de EU, inbreuk maakt op richtlijn 2009/12/EG, en dat in Italië vervolgens wetgeving is vastgesteld om de Europese wetgeving na te leven.
- 29 Ten slotte benadrukt verzoekster dat het dienstig is om het Hof van Justitie de uitleggingsvragen betreffende artikel 1 van verordening nr. 4055/1986 voor te leggen.